

Arrest

nr.167 935 van 21 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13 *Septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (13 *Sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Bertrand VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2016 is verzoekster ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde;*

Artikel 74/14:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort met een geldig inreisstempel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid geschriften.

PV nr° BR.(...) van de politie van PZ Schaarbeek St. Josse Evere.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Volgens de federale politie (OCRF D), heeft ze valse inreisstempels van Italië en Oostenrijk in haar paspoort. Betrokkene heeft valse inreisstempels gebruikte om op een illegale manier in België te vestigen.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar

afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een

gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid geschriften.

PV nr° BR.(...) van de politie van PZ Schaarbeek St. Josse Evere.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Volgens de federale politie (OCRF D), heeft ze valse inreisstempels van Italië en Oostenrijk in haar paspoort. Betrokkene heeft valse inreisstempels gebruikte om op een illegale manier in België te vestigen.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid geschriften.

PV nr° BR.(...) van de politie van PZ Schaarbeek St. Josse Evere.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Volgens de federale politie (OCRF D), heeft ze valse inreisstempels van Italië en Oostenrijk in haar paspoort. Betrokkene heeft valse inreisstempels gebruikte om op een illegale manier in België te vestigen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 20 mei 2016 wordt aan verzoekster een inreisverbod van vier jaar ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1. Ambtshalve wordt opgemerkt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voorzover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is en de schorsing ervan gevraagd kan worden aan de gemachtigde.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter terechtzitting gedraagt de raadvrouw zich naar de wijsheid van de Raad wat de opgeworpen exceptie tegen het inreisverbod betreft.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Verzoekster betwist dat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Zij is wel degelijk (nog steeds) in het bezit van een geldig Albanees paspoort met een inreisstempel in het Schengengebied op 30 maart 2016. Ze verwijst naar het stuk in bijlage van het verzoekschrift. Evenmin wordt gemotiveerd om welke redenen zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden en een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij is immers nog steeds in het bezit van een geldig paspoort afgeleverd op 19 juni 2015 waaruit blijkt dat zij op een geldige manier naar België is gereisd en legaal in België verblijft. Het door de politie meegenomen paspoort zou haar oude en reeds vervallen paspoort zijn waarin valse inreisstempels zouden zijn vastgesteld.

3.3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij dat het thans bijgebrachte paspoort niet in overweging kan genomen worden aangezien het niet ter kennis was van het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt dat verzoekster zich spontaan bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats heeft aangemeld om er zich kenbaar te maken. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster geen gekend verblijfsadres heeft in België en er een risico op onderduiken bestaat. Het trachten te misleiden van de Belgische Staat om zich op illegale wijze in het Rijk te vestigen maakt een inbreuk uit op de openbare orde en is een voldoende reden om verzoekster geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.3 Het bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven op grond van artikel 7, eerste alinea, 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster niet in het bezit is van een paspoort met een geldig inreisstempel op het moment van haar arrestatie.

Thans toont verzoekster evenwel aan dat zij wel in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig inreisstempel. De verwerende partij verwijt haar dit niet tijdig ter kennis te hebben gebracht. Verzoekster wijst erop dat de politie haar op 12 mei 2016 plots heeft opgepakt in haar woning. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op 13 mei 2016 een verhoor werd afgenomen van verzoekster, evenwel in het Albanees en zonder vertaling waardoor de Raad geen wettigheidstoetsing kan uitvoeren betreffende de omstandigheden dat haar oude paspoort in beslag werd genomen en waarom zij haar geldig paspoort niet zou hebben voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een proces verbaal opgesteld door de politie dat evenwel niet is toegevoegd aan de stukken van het administratief dossier. Bovendien verwijst de raadsvrouw van verzoekster naar de stukken van het administratief dossier die naast een kopie van het 'oude paspoort' ook een kopie van het 'nieuwe

paspoort' bevat en waaruit, volgens haar, aldus blijkt dat verzoekster wel degelijk haar nieuw en geldig paspoort had voorgelegd. Aangezien de omstandigheden waarin het oude paspoort in beslag is genomen niet duidelijk kan worden afgeleid uit de stukken van het dossier en anderzijds het administratief dossier een kopie bevat van het nieuwe paspoort stelt de Raad vast dat het bestuur wel degelijk kennis had van verzoeksters nieuw en geldig paspoort.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden omdat zij de valse inreisstempels gebruikte om zich op een illegale manier in België te vestigen. Verzoekster betwist dit en wijst op de geldige inreisstempel van 30 maart 2016. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster 'gebruik' heeft gemaakt van de valse inreisstempels om België binnen te komen en er zich te vestigen. Nergens wordt deze bewering gestaafd door een stuk in het administratief dossier. Aldus wordt niet aangetoond dat zij geprobeerd heeft de Belgische Staat te misleiden en nog minder dat zij een gevaar is voor de openbare orde. Verzoekster ontkent weliswaar niet dat haar oude paspoort valse inreisstempels bevat maar uit geen enkel stuk of gegeven in het administratief dossier blijkt dat zij dit paspoort heeft aangewend om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er zich te vestigen. Verzoekster wijst erop dat zij op grond van de inreisstempel van 30 maart 2016 toegelaten is op het Belgische grondgebied te verblijven tot 30 juni 2016. De Raad stelt bijgevolg vast dat het motief dat zij de Belgische Staat heeft misleid, kennelijk onredelijk is want op niets gestaafd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In casu is op het eerste zicht aangetoond dat verwerende partij verschillende feitelijke gegevens eigen aan het dossier van de verzoekende partij veronachtzaamd heeft en dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt in de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.2.4. Er dient derhalve te worden besloten dat de verzoekende partij een ernstig middel heeft aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg

zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster wijst op haar relatie in België en haar intentie om met haar partner samen te wonen. Door een gedwongen terugkeer en het inreisverbod van vier jaar kan zij haar intentie om met hem samen te leven in België niet waarmaken. Ook een gezinsleven in Albanië is niet mogelijk door de beroepswerkzaamheden van haar partner in België, hij is zaakvoerder van een loonbedrijf in Koksijde. Doordat de verwijderingsmaatregel volledig onterecht werd genomen dreigt zij ook ernstige morele, psychologische en financiële schade te lijden.

Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat het ingeroepen nadeel te wijten is aan haar eigen handelen.

Verzoekster verwijst naar een stuk in bijlage van het verzoekschrift waarin een Belgische man verklaart dat zij een relatie hebben sinds 30 augustus 2015 en zij de intentie hebben om in de toekomst samen te leven.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat zij zal gerepatrieerd worden naar Albanië en waarbij geen rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheden eigen aan haar zaak, worden gevolgd.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen wat betreft het inreisverbod van 20 mei 2016.

Artikel 2.

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 mei 2016 wordt bevolen.

Artikel 3.

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

N. MOONEN